

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/954/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3112228998
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 12. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Stanislava Marková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3112228998.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd Trenčín v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Bajzovej, a sudkýň JUDr. Stanislavy Markovej a Mgr. Martiny Trnavskej v právnej veci navrhovateľa: T. U. H., s.r.o., so sídlom Y., E. 5, M.: XX XXX XXX, právne zastúpeného advokátskou kanceláriou X. U., s.r.o., so sídlom Y., K. 5, IČO: XX XXX XXX, proti odporcovi: D. E. nar. XX.XX.XXXX, naposledy bytom I. n/J., W. I. XX/XX-XXX, t.č. na neznámom mieste, v konaní zastúpenej opatrovníčkou D. D., tajomníčkou A. súdu E. Y., za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu: V. na ochranu občana spotrebiteľa L., so sídlom E., J. XX, IČO: XX XXX XXX, právne zastúpeného advocatus, s.r.o., Y., E. XX, IČO: XX XXX XXX, v konaní o zaplatenie 1.392,72 eur s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Trenčín, zo dňa 27. októbra 2014, č.k. 13C/86/2013-88, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým, v záhlaví identifikovaným rozsudkom súd prvého stupňa návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol. Odporcovi náhradu trov konania nepriznal a navrhovateľa zaviazal k povinnosti zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov konania spočívajúcu v trovách právneho zastúpenia vo výške 224,06 eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, na účet právneho zástupcu vedľajšieho účastníka.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že

Navrhovateľ sa návrhom, podaným na tunajšom súde dňa 30.10.2012 domáhal, aby súd zaviazal odporcu na zaplatenie sumy 1.392,72 eur spolu s 9% úrokom z omeškania ročne zo sumy 1.062,36 eur od 25.03.2011 do zaplatenia a náhrady trov konania. Na základe Zmluvy o bežnom účte č. XXXXXXXXXXXX, H. sporiteľňa, a.s. poskytla odporcovi peňažné prostriedky. Vzhľadom na to, že odporca neplnil v stanovených termínoch splátky, čím porušil svoju povinnosť podľa Zmluvy, postupca odstúpil od Zmluvy a vyzval odporcu na úhradu dlžnej sumy. Pohľadávka navrhovateľa ku dňu postúpenia predmetnej pohľadávky predstavovala sumu 1 392,72 eur (41 957,08 Sk), ktorá pozostávala z istiny 1 062,36 eur (32 004,66 Sk), úroku z omeškania 323,42 eur (9 743,35 Sk) a ostatného príslušenstva 6,94 eur (209,07 Sk) v súlade s prílohou k zmluve o postúpení, kde postupca Slovenská sporiteľňa, a.s. deklaruje, že výška a špecifikácia pohľadávky uvedenej v predmetnej prílohe je generovaná bankovým systémom a predstavuje aktuálnu dlžnú sumu ku dňu postúpenia pohľadávky. Odporca uznal vyššie uvedený záväzok v Dohode o uznaní záväzku. Odporca zároveň uznal aj náklady inkasného konania, ktoré si navrhovateľ v tomto konaní neuplatňuje. Odporca sa k návrhu

na začatie konania nijakým spôsobom nevyjadril, nakoľko jeho miesto pobytu sa súdu nepodarilo zistiť. Jemu ustanovený opatrovník vzniesol námietku premlčania. Podaním zo dňa 20.12.2012 vstúpil na základe vlastného podnetu do konania vedľajší účastník na strane odporcu, a to Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS. Dňa 13.05.2013 bolo súdu doručené podanie navrhovateľa, z obsahu ktorého vyplýva, že namieta prípustnosť účasti vedľajšieho účastníka v konaní. O prípustnosti vedľajšieho účastníka súd rozhodol uznesením zo dňa 7.4.2014, ktoré bolo potvrdené uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 28.8.2014, č.k. 4Co/675/2014-73. Vedľajší účastník na strane odporcu vo svojom podaní zo dňa 30.4.2013 vzniesol námietku premlčania, pričom poukázal na skutočnosť, že dohoda o uznaní záväzku je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

Súd prvého stupňa na danú vec aplikoval ust. § 52 ods. 1 - 3, § 53 ods. 1, 4, 39, § 100 ods. 1, § 101, § 110 ods. 1, § 558 Občianskeho zákonníka, s odkazom na ktoré v odôvodnení uviedol, že uplatnený nárok má pôvod v spotrebiteľskom vzťahu, pričom vzhľadom na jeho premlčanie ktorého sa opatrovníčka odporcu aj vedľajší účastník na strane odporcu dovolali, bolo potrebné návrh zamietnuť.

Zámer navrhovateľa dosiahnuť vymožitelnosť svojej pohľadávky podpisom dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 18.03.2012 súd vyhodnotil ako nekalú obchodnú praktiku, pretože boli naplnené zákonné znaky tohto právneho inštitútu, a to nedostatok odbornej starostlivosti na strane navrhovateľa- dodávateľa i potenciálne riziko, že toto správanie naruší správanie odporkyne- spotrebiteľa. Dohoda zo dňa 18.03.2012 nepredstavuje inštitút uznania dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka, ale uznania práva podľa § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Uznanie práva podľa § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka predstavuje jednostranný právny úkon dlžníka, ktorý musí spĺňať všetky náležitosti, ktoré Občiansky zákonník vyžaduje pre právne úkony (§34 a nasl. OZ); musí mať písomnú formu a platia preň požiadavky určitosti a zrozumiteľnosti (§ 37 ods. 1 OZ) ako aj to, že ho môže urobiť len osoba, ktorá má na taký úkon spôsobilosť (§ 38 OZ). Ak má mať uznanie práva právne účinky, musí byť v súlade s § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka z hľadiska formálnych aj materiálnych náležitostí. V písomnom uznaní práva treba uviesť tak dôvod, ako aj výšku práva; a na jeho platnosť sa vyžaduje, aby dlžník uznal právo, ktoré je akýmkoľvek spôsobom identifikovateľné. K uznaniu práva musí dôjsť čo do dôvodu i výšky bezpodmienečne, pričom na uznanie premlčaného práva sa vyžaduje, aby dlžník v uznaní výslovne prejavil svoju vôľu zaplatiť takýto dlh. Na uznanie premlčaného práva s účinkami podľa § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka nie je potrebné, aby dlžník vedel o tom, že uznáva premlčané právo. To znamená, že aj keby bol dlžník v omyle ohľadne premlčania, teda nevedel o premlčaní alebo nepoznal právne pravidlá o premlčaní, ale právo veriteľa uznal, založil tým právne účinky podľa § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka, čo znamená, že nárok obživne a začne bežať nová desaťročná premlčacia doba. Na rozdiel od uvedeného, ak uzná niekto písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu a výšky, má sa zároveň za to, že dlh v dobe uznania trval (§ 558 Obč.zák.). U premlčaného dlhu má však uznanie právny účinok vo forme založenia vyvrátiteľnej právnej domnienky len vtedy, ak ten, kto dlh uznal, vedel o premlčaní. Dohoda zo dňa 18.03.2012 predstavuje opäť formulár, vopred vytvorený navrhovateľom, do ktorého sa len vpísali údaje o konkrétnej osobe dlžníka a o konkrétnom záväzku, ktorého obsah odporca ako spotrebiteľ nemohol ovplyvniť. V predtlačí dohody nie je výslovne uvedené, že obsahom dohody je uznanie práva podľa § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a to napriek tomu, že v čl. 1, bod 1.3. dohody sa má označiť osoba, pristupujúca k záväzku podľa § 533 a nasl. č. 40/1964 Zb.. S poukazom na vyššie uvedený rozdiel medzi uznaním práva/záväzku podľa § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka a § 558 Občianskeho zákonníka pri premlčanom záväzku je potom mátuca formulácia poslednej vety bodu 3, odsek 3.1. dohody, v ktorej osoby uvedené v bode 1.2. alebo 1,3, dohody vyhlasujú, že majú vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch. Pokiaľ má byť dohoda uznaním práva podľa § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka ako tvrdí navrhovateľ, na ktorej platnosť a účinnosť sa nevyžaduje vedomosť dlžníka o tom, že uznáva premlčané právo, potom predmetná veta, nemá právny význam a nie je zrejmé, prečo ju tvorca dohody- navrhovateľ do textu dohody zakomponoval. Naopak, ak má byť dohoda uznaním dlhu v zmysle § 558 Občianskeho zákonníka, predmetná veta má zásadný právny význam pre postavenie oboch zmluvných strán a jej uvedenie v texte dohody je pre právne postavenie navrhovateľa ako tvorca textu dohody zásadne posilňujúce. Priemerný spotrebiteľ, ktorý nie je právne zdatný, v dôsledku takejto formulácie textu dohody nie je podľa názoru súdu schopný správne posúdiť, aký právny úkon vlastne v rámci uvedenej dohody robí (či uznanie práva podľa § 110 ods. 1 OZ alebo uznanie dlhu podľa § 558 OZ), ktorý rozdiel je pre silu jeho právneho postavenia rozhodujúci. Nedostatočná určitosť v označení toho, či ide o uznanie práva podľa § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka alebo uznanie dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka v dohode je na úkor transparentnosti

zmluvného vzťahu medzi účastníkmi. Skutočnosť, že navrhovateľ v rámci spotrebiteľského vzťahu predložil odporcovi - spotrebiteľovi na podpis dohodu, obsahujúcu neoznačené uznanie práva podľa § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka bez toho, aby v konaní akýmkoľvek spôsobom preukázal, že odporcu zodpovedajúcim spôsobom poučil o právnych následkoch takéhoto uznania, zakladá vo vzťahu medzi účastníkmi výrazný nepomer v neprospech spotrebiteľa, a preto je dôvodné domnievať sa, že došlo k porušeniu generálnej klauzuly v zmysle § 53 ods. 1 Obč. zák.. Celá situácia nasvedčuje tomu, že zo strany navrhovateľa došlo k porušeniu odbornej starostlivosti vo vzťahu k spotrebiteľovi, ktorá predpokladá osobitnú schopnosť a starostlivosť, ktorú možno rozumne očakávať od dodávateľa pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi, zodpovedajúca čestnej obchodnej praxi alebo všeobecnej dobrej viere uplatňovanej v odbore jeho činnosti. Zo správania navrhovateľa je možné potom vyvodiť, že jeho cieľom je získať peňažné prostriedky od spotrebiteľa akýmkoľvek spôsobom. Z uvedených dôvodov mal súd za to, že dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 18.03.2012 je neplatným právnym úkonom z dôvodu jeho rozporu so zákonom i dobrými mravmi (§ 39 OZ). Takýto nekalý postup navrhovateľa nemožno podporiť súdnym rozhodnutím, zaväzujúcim dlžníka- odporcu v rade 2/ platiť premlčaný dlh. Tento právny názor súdu je pritom podporený i judikatúrou slovenských súdov, keď obdobne rozhodol i Okresný súd Svidník rozsudkom č.k. 2C 170/2011-51 zo dňa 23.01.2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 12Co 47/2012-97 zo dňa 14.06.2012 a Okresný súd Svidník rozsudkom č.k. 2C 152/2011-50 zo dňa 12.12.2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 11Co 37/2012-88 zo dňa 07.06.2012. O trovách konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a vyhodnotil, že plne úspešným účastníkom konania bol odporca, ktorému však trovy konania nevznikli, a súd mu preto ich náhradu voči navrhovateľovi nepriznal. Trovy konania si však uplatnil aj vedľajší účastník na strane odporcu. Jeho trovy konania predstavujú trovy právneho zastúpenia vo výške 224,06 eur. Trovy právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka na strane odporcu pozostávajú z odmeny právneho zástupcu vo výške stanovenej v zmysle § 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, t.j. vo výške 85,64 eur za 1 úkon, paušálnej náhrady režijných výdavkov a DPH. Súd priznal právnemu zástupcovi navrhovateľa odmenu za 2 úkony právnej služby, a to: - Prevzatie a prípravu zastúpenia - Písomné podanie - vyjadrenie k návrhu na začatie konania, Odmenu za ďalší úkon súd vedľajšiemu účastníkovi nepriznal, nakoľko žiadny iný úkon v konaní z jeho strany urobený nebol. Súd v zmysle § 16 ods. 3 Vyhlášky č. 655/2004 Z.z. podľa ktorej od klienta možno požadovať na náhradu výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné sumu vo výške 1/100 výpočtového základu za každý úkon právnej služby priznal právnemu zástupcovi vedľajšieho účastníka na strane odporcu paušálnu náhradu režijných výdavkov vo výške 7,63 eur za každý úkon právnej služby v roku 2012, t. j. vo výške 7,63 eur (7,63 eur x 1) a 7,81 eur za každý úkon právnej služby v roku 2013, t. j. vo výške 7,81 eur (7,81 eur x 1). Právny zástupca je platiteľom dane z pridanej hodnoty, a preto mu súd v zmysle § 18 ods. 3 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb priznal odmenu spolu s náhradou režijných výdavkov zvýšenú o daň z pridanej hodnoty vo výške 37,34 eur (20% z 186,72 eur).

Rozsudok súdu prvého stupňa v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadol navrhovateľ a z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci a nedostatočného zistenia skutkového stavu, čím uplatnil dôvody odvolania uvedené v ust. § 205 ods. 2 písm. f/, d/ O.s.p., žiadal odvolací súd o zmenu prvostupňového rozsudku a to tak, že jeho návrhu bude v celom rozsahu vyhovieť, bude mu priznaná náhrada tak prvostupňového, ako aj odvolacieho konania, pričom trovy odvolacieho konania z titulu trov právneho zastúpenia vyčíslil na sumu 95,29 eur, prípadne žiadal o zrušenie rozsudku v napadnutých častiach a jeho vrátenie súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Nesúhlasil s posúdením dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 11.03.2012 ako neplatného právneho úkonu pre rozpor so zákonom a dobrými mravmi. Dôvodil tým, že dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku, spĺňa všetky formálne aj obsahové náležitosti takého právneho úkonu, vyžadovaného zákonom pre platné uznanie dlhu. Jej uzavretím došlo k naplneniu ust. § 110 ods. 1 veta druhá Občianskeho zákonníka, teda k prerušeniu plynutia premlčacej doby a k plynutiu novej 10-ročnej premlčacej doby, pričom zákon nevyžaduje, aby dlžník mal v čase uznania vedomosť o premlčaní dlhu. Poukázal na rozdielnosť účinkov a náležitostí potrebných k uznaniu dlhu v zmysle ust. § 110 ods. 1 vetá druhá OZ a § 558 OZ a tiež na skutočnosť, že aj ochrana spotrebiteľa má svoje medze a v žiadnom prípade ju nemožno chápať ako ochranu ľahkomyselnosti a nezodpovednosti spotrebiteľa, v súvislosti s čím poukázal na rozhodnutie NS ČR a tiež iných odvolacích súdov. Podľa jeho názoru, takýmto prístupom dochádza k popretiu procesnej zásady rovnosti účastníkov a k neprimeranej ochrane spotrebiteľa. Odporca si bol vedomý svojho záväzku, ktorý neuhradil, a preto jeho konanie nemožno považovať

za morálne, čestné a je absurdné, aby mu bola poskytovaná právna ochrana, v súvislosti s čím tiež poukazoval na viaceré rozhodnutia odvolacích súdov. Rovnako namietal aj priznanie náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi s poukazom na ich neúčelnosť, pretože vedľajší účastník musí byť sám z podstaty svojej existencie, spotrebiteľovi schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach, pričom navrhovateľ má za to, že úmyslom zákonodarcu bolo poskytnúť kvalifikovanú ochranu spotrebiteľa priamo na ten účel zriadeným subjektom, ktoré budú spôsobilé ponúknuť spotrebiteľovi kvalifikovanú pomoc a budú v tom smere aj riadne materiálne, personálne a odborne vybavené. Združenie vstupuje do množstva konaní, pričom nemá vedomosť o prejednávanej príhode, ale len z označenia účastníkov konania usudzuje, že ide o spotrebiteľskú vec. Jeho paušálny vstup do konania a zastúpenie advokátom zbytočne navyšuje trovy konania a navodzuje dojem, že účelom nebola ochrana spotrebiteľa, ale práve tieto trovy. Nárok na náhradu trov právneho zastúpenia nemožno priznať, ak sa určité procesné podanie nadbytočne opakuje bez uvedenia nových procesne významných skutočností. Poukázal na to, že je prinajmenšom pozoruhodné, že združenie na ochranu spotrebiteľa nevstupuje do všetkých konaní, v ktorých je účastníkom konania spotrebiteľ, ale len do tých, kde má záruky úspechu, čo vedie k nehospodárnemu a neúčelnému navýšeniu a vzniku trov.

Odporca ani vedľajší účastník na strane odporcu, nevyužili svoju zákonnú možnosť písomne sa vyjadriť k podanému odvolaniu.

Krajský súd v Trenčíne preskúmal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. a za použitia § 212 ods. 1 O.s.p. dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je potrebné za použitia § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdiť.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno v zmysle ust. § 205 ods. 2 O.s.p. odôvodniť len okolnosťami uvedenými pod písmenami a) - f) citovaného zákonného ustanovenia. Navrhovateľ vo svojom odvolaní uplatňoval vychádzajúc z jeho obsahu, dôvody na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. d) O.s.p. (súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam), a f) (rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci).

Podstata odvolacieho dôvodu vyplývajúceho z ust. § 205 ods. 2 písm. d) O.s.p. (súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) spočíva v nesprávnom postupe súdu prvého stupňa pri hodnotení výsledkov dokazovania dôsledkom čoho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplývajú z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkov logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

Za dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. sa podľa súdnej praxe považuje nesprávne právne posúdenie veci, ktorým je mylná aplikácia a výklad právnej normy na zistený skutkový stav alebo použitie právnej normy, ktorú na skutkový stav vôbec nemožno použiť.

Podrobným a dôsledným preskúmaním veci, odvolací súd dospel k záveru o nedôvodnosti podaného odvolania.

Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu potrebnom pre úplné zistenie skutkového stavu a vychádzajúc zo správnych skutkových zistení, vec aj následne správne právne posúdil. Rozsudok súdu prvého stupňa je odôvodnený v súlade s kritériami, uvedenými v ust. § 157 ods. 2 O.s.p., je správny, úplný a vyčerpávajúci, podrobným spôsobom zdôvodnený, preto podľa § 219 ods. 2 O.s.p. sa odvolací súd s jeho odôvodnením v plnom rozsahu stotožňuje a na v ňom uvedené dôvody, v podrobnostiach poukazuje.

Zároveň však považuje za potrebné k dôvodom odvolania navrhovateľa, uviesť nasledovné:

V preskúmvanej veci niet sporu o tom, že právnym základom zmluvného vzťahu účastníkov konania je zmluva o bežnom účte, predmetom ktorej bolo zriadenie bežného účtu a poskytnutie povoleného prečerpania peňažných prostriedkov. Z obsahu tejto zmluvy jednoznačne vyplýva, že ide o zmluvu spotrebiteľskú, uzatvorenú štandardným formulárovým systémom, pri uzatváraní ktorej zmluvy, konal

právny predchodca navrhovateľa v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti, preto je potrebné v zmysle § 52 ods. 3 OZ, tohto považovať za dodávateľa a odporcu ako fyzickú osobu nekonajúcu v rámci predmetu svojej obchodnej, alebo inej podnikateľskej činnosti) za spotrebiteľa v zmysle § 52 ods. 4 O.s.p., pričom rovnako niet pochyb o existencii povinnosti súdu podrobiť túto spotrebiteľskú zmluvu, ako aj na ňu nadväzujúce právne úkony zo zákona, teda ex lege súdnej kontrole z hľadiska toho, či neobsahujú neprijateľné zmluvné podmienky, vykazujúce tiež znaky nekalej obchodnej praktiky.

Legislatívna úprava ako aj súdna prax (rovnako tiež na Európskej úrovni), štandardne zabezpečuje ochranu spotrebiteľa pred konaním, ktoré ich môže poškodzovať. Doslovne zakázané sú ustanovenia, spôsobujúce značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa v spotrebiteľských zmluvách a tiež nekalé obchodné praktiky. Za nekalú sa považuje taká praktika, ktorá je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti a podstatne narušuje, alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane, alebo ktorému je adresovaná, za ktorú nekalú obchodnú praktiku sa považuje klamlivé konanie, klamlivé opomenutie konania, agresívna obchodná praktika, pričom dodávateľ nesmie klamať a zavádzať spotrebiteľa, najmä uvádzať nepravdivé, neúplné, nepresné, nejasné údaje, alebo potrebné údaje zamlčovať.

V celom rozsahu správne, sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa, týkajúcimi sa posúdenia dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznání záväzku, zo dňa 11.03.2012, ako neplatného právneho úkonu odporujúceho zákonu i dobrým mravom z hľadiska § 39 Občianskeho zákonníka, (ktoré v zhode s odvolaním uvádzal tento už v prvostupňovom konaní).

Ako bolo uvedené už vyššie, právny vzťah medzi účastníkmi je vzťah zo spotrebiteľskej zmluvy, a preto je potrebné na tento právny vzťah aplikovať ustanovenia, spravujúce právne vzťahy spotrebiteľského charakteru, ktoré je potrebné aplikovať aj na právne úkony bezprostredne nadväzujúce na spotrebiteľskú zmluvu, teda aj na právny úkon uznania dlhu, na ktorej skutočnosti nič nemení ani postúpenie pohľadávky na iný subjekt.

Dohoda o uznání dlhu je typickým formulárovým ošetrovaním vzniknutého stavu, kedy sa na podpis spotrebiteľovi predkladá zdanlivo výhodný formulár o splátkach. Pri vyhodnocovaní praktiky veriteľa súd prihliada na úroveň priemerného spotrebiteľa (Smernica Rady a EP 2005/29, bod 18 preambuly), kedy hrozí nebezpečenstvo, že takýto spotrebiteľ podpíše dokument sledujúc dosiahnutie splátok avšak v skutočnosti ide podľa citovanej Smernice o nekalú obchodnú praktiku a nie o odbornú starostlivosť dodávateľa. Aj v danom prípade dohodu o uznání záväzku treba považovať za formulárový dokument, ktorý má zdanlivo pôsobiť ako ústupok navrhovateľa vo forme povolenia splátok dlhu, avšak jeho cieľom je dosiahnutie uznania záväzku a tým predĺženie premlčacej lehoty na uplatnenie nároku. Z jej textu je zrejmé, že ide o formulár, ktorý navrhovateľ používa vo vzťahu k neurčitému počtu dlžníkov. Ak dlžník podpisuje takúto dohodu, nerobí to z dôvodu, aby uznal svoj záväzok, ale aby dosiahol splátky svojho dlhu. Uznanie záväzku je cieľ sledovaný predovšetkým veriteľom a nie dlžníkom a keďže ide o typizovaný formulár, dlžník pri uzatváraní dohody nemôže jeho obsah ovplyvniť. Text dohody je podpísaný na dopredu navrhovateľom pripravenom formulári, vytlačený drobným písmom, ktorého obsah nemožno ovplyvniť. Dohoda, týkajúca sa uznania dlhu, nebola iniciovaná odporcom ako spotrebiteľom, ktorý jej uzavretím nič nezískal, ale naopak zhoršil svoje postavenie.

Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa pre účely zákona o ochrane spotrebiteľa rozumie aj konanie, ktoré je v rozpore so vžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky, uznávanej pri predaji výrobku alebo poskytovaní služby, alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe a výraznú nerovnosť zmluvných strán, ako aj porušovanie zmluvnej slobody. V prejednávanej veci k dobrovoľnému rozhodnutiu so znalosťou veci zo strany dlžníka uznať premlčaný dlh nedošlo, ale naopak navrhovateľ v snahe reparovať pochybenie svojho právneho predchodcu, spočívajúce v nepodaní návrhu na začatie konania pred uplynutím premlčacej doby a vyhnúť sa tak možnej námietke premlčania a zamietnutia žaloby, inkorporoval do dohody vyhlásenie o uznání dlhu bez podania vysvetlenia dlžníkovi.

Ako nedôvodnú, vyhodnotil odvolací súd aj námietku navrhovateľa týkajúcu sa účelnosti trov konania vzniknutých vedľajšiemu účastníkovi, na zaplatenie ktorých bol zaviazaný.

Z obsahu spisu vyplýva, že po podaní návrhu na začatie konania oznámil vstup do konania vedľajší účastník, ktorý namietal neplatnosť dohody o uzatvorení splátkového kalendára a uznaní dlhu a vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku, v dôsledku ktorých skutočností, napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa návrh navrhovateľa zamietol, čo znamená, že v plnom rozsahu bol v konaní úspešný práve odporca.

Navrhovateľ v odvolaní namietal, že uplatnená náhrada trov konania vedľajšieho účastníka, predstavujú neúčelné náklady za právne služby, a to tak z hľadiska jednotlivých úkonov právnej služby, tak z personálneho aspektu, keďže členovia vedľajšieho účastníka majú byť spôsobilí na poskytnutie kvalifikovanej pomoci spotrebiteľovi. Uvedené námietky navrhovateľa, nemožno akceptovať.

Ustanovenie § 93 ods. 2 O.s.p. umožňuje, aby ako vedľajší účastník sa popri navrhovateľovi, alebo odporcovi zúčastnila občianskeho súdneho konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu. S účinnosťou od 15. októbra 2008 zákon zaviedol druhú skupinu subjektov, ktoré môžu vystupovať ako vedľajší účastníci v konaní. K tejto tzv. druhej skupine subjektov vedľajšieho účastníctva, na rozdiel od prvej skupiny vedľajšieho účastníctva, v ktorej musí ísť o hmotnoprávny záujem vedľajšieho účastníka na výsledku konania, sa hmotnoprávny záujem na výsledku konania neskúma. Legitimáciu na vstup vedľajšieho účastníka do konania dáva samotný zákon, sú to aj prípady sporov o ochrane spotrebiteľa, keď na strane spotrebiteľa môže vystupovať právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana spotrebiteľských práv podľa zákona o ochrane spotrebiteľa.

Podľa ust. § 93 ods. 4 veta prvá O.s.p. v konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník.

Podľa § 142 ods. 1 O.s.p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov konania potrebných na účelné uplatňovanie, alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý úspech nemal.

V preskúmvanej veci odporca mal vo veci plný úspech, preto mu v plnej miere vzniklo tak, ako vedľajšiemu účastníkovi na jeho strane právo na náhradu trov konania, ktoré súd prvého stupňa aj vedľajšiemu účastníkovi priznal. Odporca náhradu trov konania neuplatnil, preto mu ju súd prvého stupňa nepriznal.

Vychádzajúc z Článku 37 odseku 2 ústavného zákona 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd, každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi, alebo orgánmi verejnej správy, a to od začiatku konania, ako aj z čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, resp. § 25 O.s.p., aj za situácie, že účastník (aj vedľajší účastník vzhľadom na jeho identické procesné práva a povinnosti ako účastníka konania), má zaručené právnym poriadkom možnosť právnej pomoci.

Vedľajší účastník využil svoje právo na právne zastúpenie v tomto konaní, preto je potrebné posúdiť účelnosť poskytnutej právnej služby advokátom a výšku odmeny podľa vyhl. č. 655/2004 Z.z..

Po preskúmaní veci odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa dospel k záveru, že za účelné v prejednávanej veci je potrebné považovať v priebehu prvostupňového konania dva úkony právnej služby, za ktoré vedľajší účastník žiada odmenu, pretože boli uskutočnené efektívne, v priebehu prvostupňového konania v prospech odporcu, a to prevzatie a príprava zastúpenia a písomné vyjadrenie vo veci a k nim prináležiacu náhradu podľa § 16, ods. 3 Vyhl.č. 655/2004 z.z... Vedľajší účastník na strane odporcu si trovy konania uplatnil riadne a včas. Účelné trovy vedľajšieho účastníka na strane odporcu v konaní pred súdom prvého stupňa aj podľa odvolacieho súdu vznikli titulom jeho právneho zastúpenia s tým, že súd prvého stupňa správne pri určení sumy trov jednotlivých položiek právneho zastúpenia patriacich vedľajšiemu účastníkovi vychádzal z vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len vyhláška č. 655/2004 Z. z.) v znení neskorších predpisov. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva kto, komu a v akej výške a špecifikácii má trovy konania nahradiť.

Odvolací súd tak v danom prípade nepovažoval za dôvodné námietky navrhovateľa týkajúce sa neúčelnosti trov vynaložených vedľajším účastníkom z titulu právneho zastúpenia na bránenie práva odporcu, ako spotrebiteľa. Pokiaľ ide o namietanú účelnosť trov konania, odvolací súd zdôrazňuje, že

odmena za prevzatie a prípravu zastúpenia bola súdom prvého stupňa správne priznaná vedľajšiemu účastníkovi ako úkon právnej služby, ktorého vykonanie bolo procesne nevyhnutné v záujme ďalšieho účelného bránenia práv odporcu v občianskom súdnom konaní. Zákonný predpoklad účelnosti spĺňali v preskúmvanej veci i trovy právneho zastúpenia spočívajúce v priznaní odmeny za ďalší úkon právnej služby - písomné vyjadrenie, v ktorom vedľajší účastník s poukazom na konkrétne skutočnosti vyplývajúce z návrhu namietal neplatnosť dohody o uznaní dlhu, vzniesol tiež námietku premlčania, čo sa v konečnom dôsledku ukázalo ako opodstatnené, teda išlo o úkon, ktorý nepochybne bol spôsobilý privodiť pre odporcu priaznivé rozhodnutie vo veci. Účelnosť trov je podľa názoru odvolacieho súdu potrebné posudzovať predovšetkým vo väzbe na výsledok sporového konania, v ktorom odporca, aj v nadväznosti na intervenciu vedľajšieho účastníka dosiahol plný procesný úspech. Občiansky súdny poriadok vo svojich ustanoveniach nevyklučuje, aby účastník odborne spôsobilý hájiť svoje záujmy v konaní pred súdom, sa nemohol dať zastúpiť zástupcom a aby len z tohto dôvodu mu nemala byť priznaná náhrada trov vzniknutých v súvislosti s právnym zastúpením. To sa v plnej miere vzťahuje tiež na možnosť vedľajšieho účastníka dať sa zastupovať v konaní advokátom, nakoľko vedľajší účastník má v zmysle ust. § 93 ods. 4 O.s.p. v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník.

Odvolací súd s prihliadnutím na uvedené konštatuje, že nepriznanie trov vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu by znamenalo porušenie princípu rovnosti zbraní v občianskom súdnom konaní. Pokiaľ je prípustné, aby samotný navrhovateľ bol právne zastúpený v konaní, ktoré podľa neho nespĺňa znaky mimoriadne obtiažnej právnej veci, a v prípade svojho procesného úspechu, mu bola priznaná náhrada trov konania vrátane trov právneho zastúpenia, môže si aj vedľajší účastník na strane odporcu vychádzať z ust. § 93 ods. 4 O.s.p. zvoliť právneho zástupcu, ktorý ho bude v konaní zastupovať a ktorému pri splnení zákonných predpokladov rovnako prislúcha právo na náhradu trov právneho zastúpenia, ak tu nie sú iné okolnosti hodné osobitného zreteľa, pričom takéto iné okolnosti v preskúmvanej veci odvolacím súdom zistené neboli.

V konečnom dôsledku za právne nevýznamné vzhľadom k uvedeným záverom, považoval poukazy navrhovateľa v odvolaní na rozhodnutia iných súdov, týkajúce sa iných, avšak skutkovo a právne obdobných vecí, pretože rozhodovaním iných odvolacích súdov v preskúmvanej veci Krajský súd v Trenčíne viazaný nie je.

Z uvedených dôvodov, odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny, za použitia § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania súd rozhodol za použitia § 142 ods. 1, § 151 ods. 1 v spojitosti s § 224 ods. 1 O.s.p. tak, že odporcovi, ani vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu, ako úspešným v odvolacom konaní ich náhradu nepriznal s poukazom na skutočnosť, že títo si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnili a z obsahu spisu im ani žiadne nevyplývajú.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.